

Czarna Mańka – Maria Janowska

Zwano ją Czarną Mańką wśród ulicy,
Znali ją dobrze wszyscy wszere i w krąg
Nęcił czar jakiś, spogląd jej źrenicy,
Choć przechodziła ot, tak — z rąk do rąk
Miłość obłądną i zawrotną siała,
Była uliczną taką — bo i cóż?
Durzy się w Mańce Woli pół bez mała,
Niejeden o nią się zakrwawił nóż

Na Czerniakowskiej, Górnej, na Woli,
W ciemnych spelunkach, gdzie życie wre,
Hej! tam w kompanii często do woli
Noc całą Mańka bawiła się
Lecz czasem coś tak za serce ściśnie,
I sama nie wie, czemu się cni
Psiakrew aż szklanka rzucona pryśnie
Hej, cóż to, Mańka, w oczach twych łzy?

Aż raz poznała tam ulicy syna,
Co żył wśród nocy z noża lub też kradł,
I pokochała dzika go dziewczyna,
Bez niego dla niej już nie istniał świat
Stała się jego korną niewolnicą,
Dawnych kompanii porzuciła gwar
Czyś na mnie rzucił jaki urok, czy co?
Pyta go nieraz, czyś mi zadał czar

Na Czerniakowskiej, Górnej, na Woli
W ciemnych spelunkach gdzie życie wre
Hej, tam gdzie dawniej często do woli
Noc całą Mańka bawiła się
Dziś jej nie spotkasz ni w dzień ni w nocy
Niejeden bez niej wolałby szyć
Psiakrew aż wyrznie w stół z całej mocy
Ech, co tam, poszła, palze ją szyć

A wkrótce prysnął sen o szczęściu złoty,
Porzucił Mańkę ów kochanek raz,
Nie zważał wcale na łzy ni pieśczoły,
Nawet jej nie bił — zimny był jak głąz
Poszedł — nie wrócił, jak to w życiu bywa,
Ale bez niego ona nie chce żyć;
W szale rozpaczy truciznę zażywa —
Przerwana życia Czarnej Mańki nić

Na Czerniakowskiej, Górnej, na Woli,
Pośród spelunek dziś cicho tam
Hej, czyj to pogrzeb sunie powoli?
To Czarnej Mańki, jednej z tych „dam”
Wśród kwiatów leży blada i cicha
I płynie z wolna tam, gdzie nasz kres
Psiakrew! To życie historia licha
Ech, cóż tam! — zresztą, nie trzeba łez

Słowa: brak danych
Muzyka: brak danych